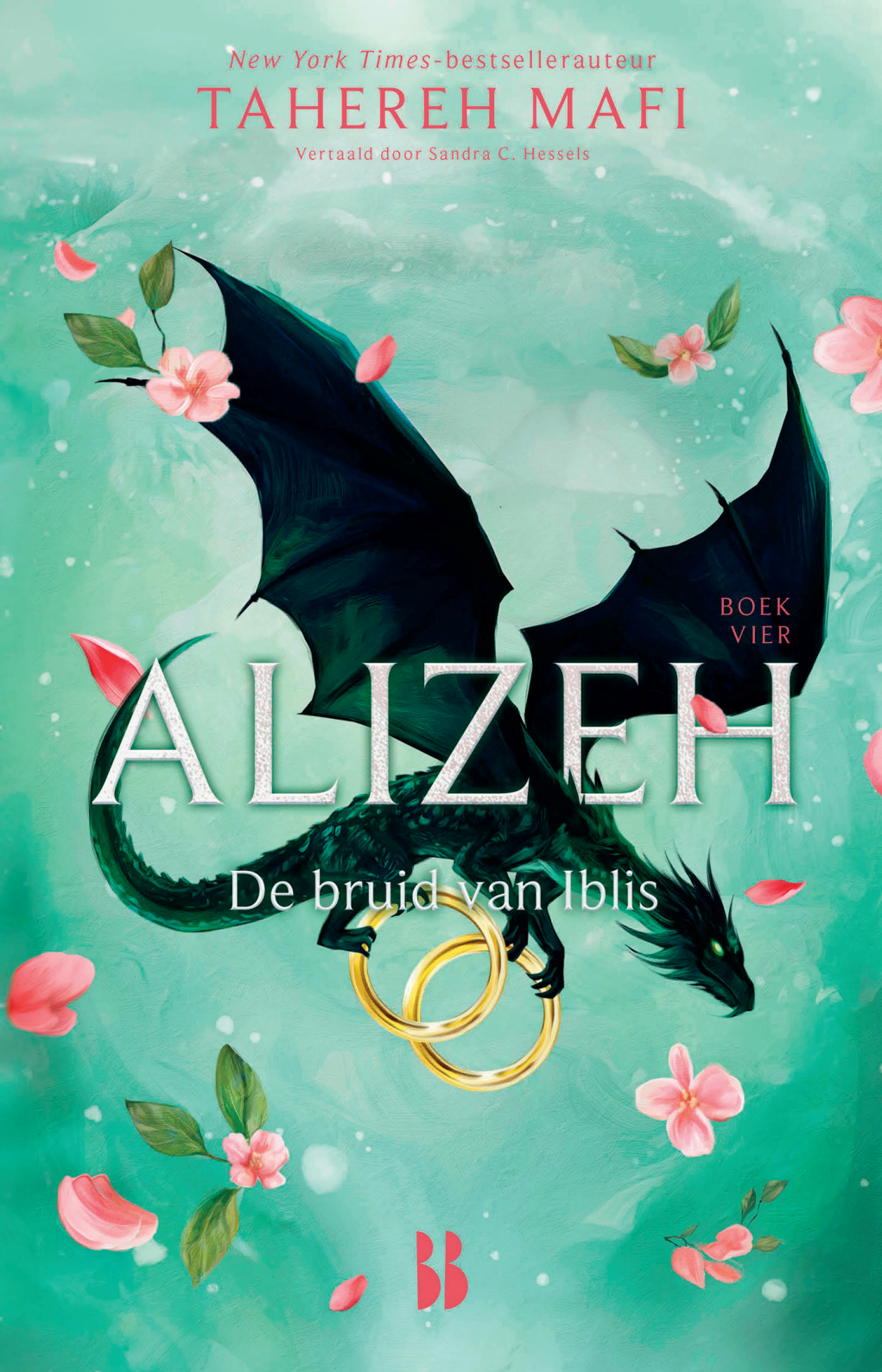
New York Times-bestsellerauteur

TAHEREH MAFI

Vertaald door Sandra C. Hessels

BOEK VIER

ALIZEH

De bruid van Iblis

TER HERINNERING

یاد میں

DIT WAS DE HEL.

Cyrus had geen besef van bewustzijn, kon niet achterhalen op welk bestaansvlak hij zich bevond. Hij voelde slechts dat hij langzaam werd ondergedompeld in duisternis, dat er rook zijn luchtwegen in werd geblazen en dat een sinistere sensatie zich rond zijn botten kringelde.

De duivel was nabij.

Schaduwen verschoven overal om hem heen en drongen zich aan hem op; zwarte slierten likten als vuile tongen aan de rand van zijn zintuiglijke waarnemingen. Kwetterende geluiden echoden tussen zijn oren en drongen door tot in zijn botten, en de stank van de dood overweldigde alles. Lichtstralen sneden door het donker van zijn geest en desoriënteerden hem nog meer. Zijn hoofd was zwaar, vol waanzin. Hij was uitgedroogd en half verblind. Pijn schoot met regelmatige spasmes door zijn ledematen, een felle steek pulseerde achter zijn ogen en zijn pupillen werden snel groter. Hij ervoer het alsof zijn geest en lichaam apart van elkaar bestonden, alsof zijn lichaam ergens anders was neergezet, misschien aan de andere kant van de ruimte. Het kwam, vaag, in hem op dat hij niet volledig was aangekleed.

Hij had geen idee waar hij was.

Hij wist amper wíé hij was.

'Cyrus?'

Hij schrok hevig bij de klank van zijn naam en deinsde instinctief achteruit. Zijn benen raakten verstrikt in zachte lakens en zijn hoofd botste tegen een hard oppervlak, wat hem een pijnscheut in zijn schedel bezorgde.

Haar stem.

Hij vóélde haar meer dan dat hij haar zag; ze was een silhouet dat wazig voor hem hing, alsof hij door gebogen glas keek. Ze hoorde hier niet te zijn. Zijn zicht was onzeker, hitte overspoelde zijn gedachten. Het kostte hem moeite om te ademen.

Droomde hij?

Hij kon de dag en de nacht niet langer ontwarren; hij voelde zich buiten zinnen van koorts. Cyrus kende de karakteristieke tekenen die de komst van de duivel aankondigden maar al te goed, hij had geleerd om in te spelen op de afgrijselijke momenten vlak voordat Iblis verscheen, vlak voordat het bloedvergieten en de wreedheden begonnen. Deze hallucinatie was ongetwijfeld een of andere wanstaltige weergave van de werkelijkheid, of anders een nieuwe, afschuwelijke aanpak van de martelingen. Cyrus wilde haar essentie niet bevlekken met zijn onreinheid, wilde haar niet in de buurt hebben van de rottende adem die tegen zijn zintuigen aan drukte en zich over zijn huid verspreidde…

Hij verstrakte. Zijn maag trok zich samen, walging kroop in hem naar boven zodra de bekende gruwelen een hoogtepunt bereikten…

'Nee,' riep hij. 'NEE…'

'*We hebben je ziel bezoedeld*,' fluisterde de duivel, '*gewassen in bloed en schuld. We hebben je geest vertroebeld en met pijn en spijt gevuld…*'

'Verdwijn,' zei Cyrus wanhopig. 'Blijf uit mijn buurt…'

'*Jouw hart braken we zomaar*,' vervolgde Iblis, '*met onze redenen, zoals altijd. Na jaren vol stilte en razernij, na eeuwen van eenzaamheid…*'

'Maar ik wil niet weggaan…'

Zijn adem stokte. Dat was weer haar stem.

God, haar stem.

Hij meende haar nu te kunnen zien, zag haar opdoemen in een prismatisch beeld, vaag langs de randen en vol van licht. Hij knipperde en de ramen vlamden fel achter haar op, gaven haar de illusie van vleugels, en

hij wist op dat moment, nu zijn hart zo wanhopig in zijn borst dreunde, dat hij zijn eigen ogen niet langer kon vertrouwen.

'*Jij bent voorgoed in ons bezit*,' fluisterde Iblis.

Was dit een droom?

Cyrus' ogen schoten in blinde paniek de ruimte rond, maar de stemmen hielden niet op.

'*Jij bent voorgoed in ons bezit*,' sprak de duivel, '*onze plannen zijn zelden eerzaam…*'

'Alsjeblieft,' zei ze, 'laat me blijven…'

'*En toch schenken wij onze gelukwensen aan de onwillige erfgenaam…*'

'Ik wil helemaal niets van je,' riep hij. 'Ga weg, ga weg…'

'Cyrus…'

Weer kroop hij verwoed naar achteren en opnieuw stootte hij zijn hoofd tegen een hard oppervlak. Pijn vonkte op achter zijn ogen.

'Ik wil je alleen maar helpen,' zei de engel, die opeens dichter bij hem kwam.

Cyrus snakte moeizaam naar adem.

Ze zag eruit als een stralenkrans zonder lichaam, een lichtgevende aanwezigheid, en hij besefte op dit moment dat zijn dromen overliepen in de werkelijkheid, dat hij volledig was losgezongen van enige realiteitszin…

Hij was gek geworden.

'*Wij verliezen nooit een wedstrijd, dat staat in de sterren geschreven. Het meisje zal nooit de jouwe zijn; haar lot is met het onze verweven…*'

'NEE!' riep hij uit. Hij voelde zich manisch, koortsachtig. 'Blijf uit mijn buurt… Laat me met rust…'

'*En toch schenken wij onze gelukwensen aan de onwillige erfgenaam. Jij bent voorgoed in ons bezit, onze plannen zijn bij wijlen eerzaam…*'

'Ik laat je niet in de steek,' zei ze, al had hij geen idee waar de stem vandaan kwam. Haar gezicht was onleesbaar, gewist door de felle gloed van het licht. 'Ik laat je niet alleen in deze toestand…'

Cyrus beefde; hij was alle controle over zijn lichaam kwijt.

'*O, het doet de nar plezier dat jij je leed niet kunt verhullen. En in ruil voor dit vertier zullen wij een wens vervullen…*'

'Ik wil niets van je, behalve wat je me verschuldigd bent!' zei hij briesend, en zijn borst bewoog hevig op en neer. Een druppel zweet gleed langs zijn keel omlaag en spatte tegen zijn sleutelbeen uiteen. 'Ga weg!'

De duivel schuifelde dichterbij en Cyrus verstrakte; een golf van walging kolkte door hem heen nu het duistere geruis dieper binnen in hem wegzonk. '*De zoektocht start nu naar haar kracht, legendarisch volgens velen. Daarom schenken wij haar haar boek, dat zij binnen een uur zal stelen.*'

'Wat gebeurt er?' vroeg de engel. 'Vertel me wat er mis is…'

Ze kwam nog dichterbij en Cyrus moest zich losmaken van haar verzengende hitte. Hij viel van een of andere rand en smakte pijnlijk op de grond.

'Stop,' schreeuwde hij met een geknepen stemgeluid. 'Stóp…'

Zijn lichaam zat verstrikt in stroken stof en hij trok aan het materiaal met een waanzin die hij niet kon verklaren.

'*Jouw aderlating wordt gestaakt. We pauzeren de foltering. We zullen je niet langer teisteren; we bieden je deze verlichting…*'

'Cyrus…'

'Je hebt me niets te bieden,' zei hij snakkend naar adem en in gevecht met zijn lakens. 'Ik wil niets anders van je dan wat je me verschuldigd bent…'

'Alsjeblieft…'

'*Wij schenken onze gelukwensen aan de onwillige erfgenaam. Jouw hart braken we zomaar met onze redenen, immer infaam…*'

'VERDWIJN!' schreeuwde hij.

EEN

یک

ALIZEH ZAT IN DE KEUKEN EN NAAIDE BIJ HET LICHT VAN HET vuur en de sterren. Zoals ze wel vaker deed, zat ze weggekropen in de grote open haard. Maanlicht viel in schuine strepen door de ruitvormen van het vensterglas naar binnen, waardoor ze baadde in het zilver terwijl ze behendig rozen van gouddraad borduurde. De metaalachtige draden glinsterden tegen de achtergrond van de vlammen. Haar bewegingen zagen er bedrieglijk eenvoudig uit, geoefende handelingen die het tijdrovende werk een schijn van moeiteloosheid gaven, waardoor vele simpele zielen die haar met open mond gadesloegen het idee hadden gekregen dat zij zelf ook wel even in een paar uur tijd een compleet trouwkostuum met de hand konden naaien, mits ze over zo veel vrije tijd zouden beschikken.

'Het ziet er helemaal niet zo ingewikkeld uit,' zei een stalknecht tegen de koetsier, terwijl hij zijn gezicht tegen de ruit drukte. De jongen knipperde en voelde zijn wimpers over het glas vegen. 'Snel en simpel, zie je wel? Ik begrijp niet waarom iedereen het hier de hele tijd maar over heeft, hoor.'

De koetsier, een grijzende man die ooit op klaarlichte dag een glimlach van Alizeh had gekregen, gaf de jongen een duw en sleurde hem daarna mee terug naar de stallen. 'Ondankbare lamstraal,' mopperde hij met een duistere blik op het groepje dat meteen de vrijgekomen plekken bij het raam inpikte. De nieuwkomers waren van beroep smid, schaapherder en pijlenmaker, maar op dit moment maakte het drietal er vooral werk van om hun wangen en neuzen zo snel mogelijk tegen het koninklijke raam aan te drukken. De warme adem van alle geruchten benam hun zo af en toe het zicht op de persoon die daar het onderwerp van vormde; je kon

het bijna horen als er weer een mouw in een cirkelbeweging over de ruit poetste om het uitzicht te verbeteren.

Alizeh wist een glimlach te tonen.

Ze zou de situatie zelfs grappig kunnen vinden, ware het niet dat haar bij elk raam precies hetzelfde tafereel te wachten stond: gezichten die als hompen deeg in een omlijsting waren gepropt, tanden die tegen de ruit tikten wanneer lippen bewogen, vingers die houvast zochten terwijl benen en voeten zich op tenen balanceerden voor een net wat betere invalshoek. Gordijnen waren nutteloos gebleken tegen de onophoudelijk nieuwsgierige bezoekers, die dergelijke raambedekking slechts zagen als een obstakel dat met etiquette weggenomen kon worden: ze klopten eenvoudigweg tegen de donkere ramen tot er iemand kwam om de gordijnen te openen. Onzichtbaarheid was ook zinloos, want Alizehs toeschouwers bestonden uit een gezonde combinatie van Djinn en Klei. Ze zou haar toevlucht gezocht kunnen hebben in een kamer op een hogere verdieping van het kasteel, maar was bang om te ver bij Cyrus vandaan te zijn. Nadat hij de afgrijselijke bloedeed had overleefd, was hij overgebracht naar een toegankelijke gastenkamer op een van de lagergelegen etages. Het zou uiteraard haar voorkeur hebben gehad om vlak naast hem te gaan zitten, maar aangezien dat niet langer tot de mogelijkheden behoorde, zag ze zich genoodzaakt om zich terug te trekken op een plek die voor haar bekend voelde.

Alizeh schoof iets verder bij de vlammen vandaan, minder geneigd haar gewoonlijk bevroren lichaam in het vuur te werpen nu Cyrus' verhitte bloed door haar aderen stroomde. Sterker nog, ze had de laatste tijd een geheel nieuwe ervaring opgedaan: soms had ze het zelfs bijna té warm.

Ze ademde diep in, liet haar naald even rusten en streek de stof glad. Ze herinnerde zich eraan om op te kijken naar haar publiek.

De kok zat naar haar te staren aan de lange houten tafel die de keuken in tweeën deelde. Ze steunde met haar gezicht op haar handen en vergat zelfs te knipperen. Een groepje snoda's was in het afgelopen uur steeds verder de keuken in geschuifeld en nu stond een twaalftal haar met open

mond aan te gapen. Lakeien leken als versiering tegen de muren te leunen, een huiskat schonk haar een ondeugende blik terwijl ze voorbijsloop en de butler stond als versteend bij de deur van de voorraadkamer, met diverse pakketjes in zijn armen.

Alizeh maakte haar schouders draaiend los en liet deze vernederende ervaringen maar over zich heen komen. Ze tilde een hand op om de vele ogen die op haar gericht waren een blijk van erkenning te geven en poogde zelfs een glimlach naar de beslagen ramen, maar met drie spelden tussen haar tanden geklemd was het effect anders dan gepland.

Toch werd het geroezemoes van onverstaanbare stemmen chaotischer na haar begroeting. Vuisten bonkten op de kozijnen, knokkels klopten tegen de ruit. De kok leunde naar achteren op haar stoel, wat het hout deed kraken. De snoda's krompen ineen en fladderden als geschrokken vogels uit elkaar. De kat nam een nieuwsgierige stap naar haar toe, van plan haar plekje naast het vuur in te pikken.

Alizeh schraapte haar keel en sloeg haar ogen neer.

Na al die tijd die ze als bediende had doorgebracht, was ze de haard gaan zien als een verlengstuk van zichzelf. Onbewust had ze positieve associaties verbonden aan de mengeling van geluiden die bij een keuken hoorden: snijdende messen, borrelend water en vegende bezems. Ze rook gedroogde kruiden, een hint van citroen en de bijtende geur van koperpoets. Ze kon genieten van het aroma van melkzeep, van een knapperend haardvuur en van wolkjes bloem die in de lucht hingen. Een stille, schone keuken aan het einde van een zware dag was lange tijd een toevluchtsoord geweest voor een snoda zonder eigen onderkomen.

En alle hemelen, wat had ze zware dagen achter de rug.

Het probleem was dat niemand anders deze gewoonten van haar kende. Er was absoluut niemand die haar noodzaak begreep om weg te kruipen in iets – wat dan ook – wat bekend voelde, hoe ongepast het ook mocht zijn. Aan de andere kant zou het hun vergeven kunnen worden dat ze de handelingen van een voorspelde Djinn-koningin onverklaarbaar

vonden, want de koninklijke huishouding had Alizeh slechts korte tijd geleden leren kennen. Voor die tijd was ze verborgen gehouden in het Wichelaarskwartier, bijna een maand lang, zonder enig nieuws.

Nu diende de bruiloft zich dan toch echt aan en de aanstaande koningin van Toulan had zich eindelijk aan het personeel onthuld. Dat betekende ook dat ze werd blootgesteld aan een grondige inspectie door iedereen die daar met ingehouden adem op had gewacht.

Al had dat nog geen overtuigend oordeel opgeleverd.

Bijna iedereen moest toegeven dat de aanstaande bruid beschikte over een adembenemende schoonheid, maar men was het er nog niet over eens of ze ook in het bezit was van een gezond verstand. Of het hart van de koning.

Alizeh blies een zucht uit bij die gedachte, en wierp daarbij een paar wolkjes as uit de haard op.

Misschien, overwoog ze, was dit een goed moment om ermee te stoppen voor vandaag.

Uiterst zorgvuldig verzamelde ze haar naalden en fournituren en stopte alles weg in een uitvoerig gedecoreerde naaikist die binnen enkele minuten was verschenen nadat ze de huishoudster om naaigerei had gevraagd. Behoedzaam vouwde ze het glanzende gewicht van een met zijde gevoerde mantel op en drapeerde ze die over een arm. Hij was nu bijna klaar. De afgelopen dagen had ze onvermoeibaar doorgewerkt en dit was het slotstuk van het hele kostuum. De laatste losse draadjes kon ze morgenochtend ook wel wegwerken.

Alizeh stond op en wapperde met haar rok.

De kok sprong zo snel op van haar stoel dat hij omviel. 'Uwe Majesteit,' zei ze met een beleefde buiging. Gevolgd door een diepere kniebuiging. Na een korte aarzeling salueerde ze ook nog maar.

'Alsjeblieft, ga toch zitten,' zei Alizeh vriendelijk. 'Doe vooral geen moeite.'

Zodra ze haar stem hoorden, slaakten de snoda's een kreetje, verlieten

de lakeien nog net niet rennend de keuken en drukte de butler een hand tegen zijn hart, waardoor zijn pakjes op de grond vielen. Hij maakte zo'n diepe buiging dat hij zich bijna dubbelvouwde.

Met de waardigheid van een koningin probeerde Alizeh haar glimlach op zijn plek te houden.

'Ik ben jullie allemaal zeer dankbaar voor alles wat jullie hebben gedaan ter voorbereiding van morgen,' sprak ze het verzamelde personeel toe, zonder te vergeten haar blik ook op de ramen te laten rusten. 'Het spijt me vreselijk dat er zo veel oponthoud is ontstaan. Ik weet dat ik dit al vele malen eerder heb gezegd, maar ik hoop dat jullie weten hoe gelukkig het me maakt om een onderdeel van jullie huishouden te worden. Ik kijk ernaar uit om iedereen te zijner tijd beter te leren kennen.'

'Vanzelfsprekend, Uwe Majesteit,' antwoordde de butler, nog steeds voorovergebogen. Met zijn ogen nog altijd op de grond gericht voegde hij daar aarzelend aan toe: 'Hebt u er vertrouwen in dat de koning morgen wel zal verschijnen?'

Alizeh voelde haar wangen warm worden.

Ze wilde net een diplomatiek antwoord op de vraag formuleren toen de huishoudster, ene mevrouw Zaynab, met een stapel linnengoed de keuken binnenliep. De vrouw hapte naar lucht zodra ze haar zag en drukte zich met haar rug plat tegen de muur.

'Uwe Majesteit,' zei ze bijna ademloos. 'Mijn verontschuldigingen, ik had u niet verwacht…'

'Het spijt me,' zei Alizeh, die verstrakte en meteen een hekel had aan zichzelf. 'Het was niet mijn bedoeling dat het personeel zich zo opgelaten zou voelen.' Ze dempte haar stem, maar hield haar hoofd opgeheven. 'Vergeeft u mij.'

Ze verliet de kamer met alle waardigheid die ze nog kon opbrengen.